

Погасна несѣтно луната
 надъ моя плѣнителенъ домъ —
 тежи ми въ сърдцето печата
 на днешния страшенъ погромъ. —
 Азъ искамъ спокойно да гина
 срѣдъ тия безкрайни бѣди —
 притискай ме, майко-родина,
 до своитѣ земни гърди!

 2.

Златна есенъ, златни листи рони,
 цвѣтенъ пурпуръ багри всѣки клонъ,
 дъхатъ скърби мойтѣ небосклони,
 рухва бавно моя царственъ тронъ.
 Презъ мъглитѣ дребенъ дъждъ ромони
 и навѣва сънни самоти.
 Азъ съмъ моренъ, моренъ отъ погроми,
 бедна майко, чувашъ ли ме ти?

Тъмна вечеръ, тъмни сѣнки стели
 и залива роднитѣ поля.
 Азъ забравихъ устремитѣ смѣли,
 азъ отпуснахъ вихрени крила.
 И, загубилъ пѣтища и цѣли, —
 безприютенъ въ свойтѣ самоти —
 гасна мълкомъ въ тъмнитѣ предѣли,
 бедна майко, чувашъ ли ме ти?